

עין משפט גר מצוה

ה א מיי פיי מהלכות שאר
אבות הטומאה הלכה ג:
ו ב מיי פיל מהלכות פסח"מ הל' ג:
ז ג מיי פין מהלכות מעש"ק הלכה ז:

תורה אור השלם

1. והנה מדרס התקנות על קיר המזבח והנשאר בדם ימצא אל יסוד המזבח חטאת הוא: ויקרא ה ט
2. והתורת מן המזבח לאתרן ולגיון קדש קדשים מאשיי: ויקרא ב ג

שיטה מקובצת

אן קלש טומאות פסול אור ה' נמחק:
ס דליבא הא איסורא וריבא אבל נמחק:
ס חנינא לירצא ור' עקיבא אור י' ו' נמחק:
ז המזבח חטאת אור פשילא:
ז בדם אצ"ג דנשאר ימצא:
ז מ מעילה ולשרפה חיבת או נמחק:
ז והאי הוזהא:
ז והנשאר ומשני להכי והר"א:
ז מן נמי דהיינו מיצר אמרין:
ז ככל דבר חיבת ובשום נמחק:
ז וצ"ל דאין הכי נמי רביעי:
זי דלא אשכחן ליה:
זי עציס ולבונה רביעי בקודש אדורייתא וא"ת הדרה קושיא לרובמה הויא קאמר:
זי יתא פיי ואיירי כגון שיצא תימה דע"כ יצא ר"ל קודם הוזהא יצא לאחר הוזהא ע"כ ודאי אטילו לרבנן דפליגי על ר"ע אמרין וריקה מועלת ליצא אלא ודאי מיירי כשיצא קודם הוזהא ובשניא דהאש יצא דמה ואמרין לעיל אבל כדמי שישא לן אבד ר' עקיבא וריקה מועלת ר"ל דמיירי שיצא דרך רגליו אבל ענין הוצאתו שורדס בתוכו הוה בפנים ומ"מ קשה דהא אמרין בפ' שני דובחים היא בפנים ורגליה מבחוץ קבל ואח"כ חתך:
טז א"י מירי שחתך כל העשר שני אבד שיצא לחתך חבד העצם קודם המליקה וא"כ אין בו לא דם ולא משניות ואח"כ יצא וכ"ת א"כ היא בעלת מום כדאמר בבבליס:
ז"ל דאין תמות וכוונת בעשות שאין מום פוסל בעפות אלא:

זן פירושם דבובחים:
זן למשניות דבכחילה:
זן קרינא בית חיבת כי נמחק:
זן ותלתיא הוזהא במיצוי:
זן פיי שאם נשאר יצא וזאם לאו דלא מיצה אור י' נמחק:
זן עיכובא וא"ת חקשי לרב ארא בר אבהא דאמי מצינו מעכב וי"ל דבאידיך תנא דבר רבי ישמעאל ס"ל דאמר מיצוי מעכב:
זן ניותורו שחסורי השיריים:
זן להש"ס דשחסורי:
זן באכילה. גליון וכן משמע שם בגמרא בהריא מעכב:
זן ניותורו שחסורי ע"ש דף ט' ע"ב:
זן נתורס כלומר שחסור:
זן וי"ל דאין לן (תיבת דאית נמחק) לאחשוביה דרשה חטאת חיבת דקרא נמחק:
זן ומשמנה דהא דפי חטאת היא ארישא דדחק

הוא ועוד:
זן וכמו וכו' הוא חיבת ועוד נמחק:
זן לשייריים שחסור כי דמשמע:
ז להקטרה הס"ד ומה"ד התם חיבת ומשני ל"ש:
זן ודאי הוא דאכא:
זן והקטיר א"כ כל חיבת אינה נמחק:
זן ניותור והכא תניב:
זן לומר שאם יש שיריים בדם שלא יזה מכולו:

שהוזה אצ"ג דלא מיצה אמרין נעשת מצותו ויצא מירי מעילה וחיביין עליו משום פיגול:
ותני רב. הוזה דמה ולא קמני דשייריים דמיצוי מעכב:
זאם בר אבהא היינו דכתיב והנשאר בדם ימצא אל יסוד המזבח חטאת היא. וההוא דנשאר נמי קרי חטאת אלאא דשייריים דמיצוי מעכב:
זאם נשאר מצוה למעבד מיצוי אבל אינו מעכב:
זמאי חטאת היא ארישא.

ח:

תחלה דקדש. ואם נגע בצובל קדש עושה אותו שני ושני שלישי ושלישי רביעי:
מטמא את הקדש.
י^ל נעשות עוד אחר ופוסל התרומה של תעשה יומר:
וחבמים אימרים [בו'] כך הוא פוסל בו. דקא סברי דטבול יוס אינו רק פוסל י^ל בשום דבר ואף במשקה קדש וכוותמיהו מוקי מתניתין:
לאבא שאול מע"ה

עשו בדקשים בו. וא"ת הכא משמע דטבול יוס מדרבנן הוא דקדאמר שזינהו רבנן לטבול יוס וכו' ובסוטה פרק כסם (דף כט:) יליף רביעי בקדש מק"ו ממחוסר כפורים ומה מחוסר כפורים שאין פסול בתרומה פוסל בקודש שלישי שפסול בתרומה אינו דין שיעשה רביעי בקדש ופיריך אוכל הבא מממת טבול יוס יוכיח ומשני דילמא סבר לה כהנא שאול ומאי קאמר הו דלכא שאול דרבנן הוא וצ"ל יא דרביעי בקדש דרבנן הוא וכן פיי רש"י בפרק קמא דפסחים (דף יט.) דלא יא^ל (תשיב) [משכתמן] ליה רביעי בקדש למ"ד אין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן הוא מיהו ר"ת פיי דמשכתת ליה (ט ע"י עזים יא ורביעי בקדש דלאורייתא) (ו ואבא שאול ה"ק ליה) היכי קאמר דילמא סבר לה כהנא שאול והא דלכא שאול מדרבנן הוא וי"ל דסוגיא דסוטה (דף כט:) לית ליה הא דרבה אלא אית ליה דטבול יוס מן המורה וכדנצטא הש"ס הכא לומר דמתני' רבנן היא:
אבד רבי חנינא יוצאין ור"ע היא. יז מיהא ה"ד אי דינא לנד הראש א"כ הל"ל מודה ר"ע כדאיחא לעיל (ט ואי דינא לנד רגליו מ"מ הא אמרין

פרק שני דזבחים (דף כה:) היא בפנים ורגליה מבחוץ (ט ואח"כ חתך פסולה לפי ששמוניות של אבד שינא חוץ מתעבר עס הדס ומנמא שמקריב פסול יואל ע"ג המזבח וי"ל דמיירי שכל הדס נאסף בנזאר ואח"כ ינא הכרג להשתא ליכא למיחש לשמוניות שכל מה שעמיד לעלות בנזאר מן האיצורים ככר ענא אר"ג (טז כגון שינא כולו וחמך מה שינא עס העלם שאין זה פסול בעופות אלא א"כ מחוסר אבד ואח"כ מלקה והרב רבינו רחביה פירש דהכי פיי (עז בזבחים (דף כו.)) (קאמר) קבל ואח"כ חתך פסולה לפי שזורק את השמוניות יז ננפסל ביוצא ע"ג המזבח אבל אם כבר זרק כל הדס כשר שהרי קיים מצות וריקה מן הדס אע"פ שכבר עלה שמוניות היונא שנמערב עס הדס וזרקו על המזבח והכא נמי מן הוזה דמשמע הוזה כבר הילכך חטאת העוף כשרה דקיים זה מצות הוזה מן הדס אע"פ שעס הדס נתעבר (י השמוניות:
ורבי רב הוזה דמה. דמיד שהוזה דס חטאת העוף נעשית מצותו קרינן [ציה] יא^ל (כו:.) **בשלמא** דרב ארא בר אבהא היינו דרביב והנשאר בדם ימצא. אע"ג דנשאר חטאת היא כלומר אע"ג דאין דס אלא מה שנשאר מן ההוזה עדיין היא חטאת ותלויה יא^ל הוייתה במיאי שהוא מעכב:
בדתניא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. פיי ס אס נשאר ימנא ואס לאו לא ימנא וליכא עיכובא יא^ל:
ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לא קאי חטאת היא אמניאי אלא קאי ארישא דקרא דההיא גבי מנחה ונשאר חטאת מליקה שכתובים קודם והנשאר:
אלא מעתה גבי מנחה דכתיב והנותרת ה"ג שאם ניתותר. כלומר גבי מנחה דכתיב והנותרת מן המנחה יאכלנו אהרן וצניו ה"ג שאם ניתותר יאכלנו ואס לא ניתותרו יא^ל השייריים צין קמינא להקטרה אין בך כלום וכ"ת ה"ג והא מניא מסלתה וכו' משמע הכא דפשיטא ליה להש"ס יא^ל שיריים שחסרו צין קמינא להקטרה פסול וקשיא דפ"ק דמנחות (דף ט.) פליגי רבי יוחנן ור"ל וקסבר

חד מינייהו דמקטיר קומץ עליה וי"ל דנהי דמקטיר קומץ עליה מ"מ מודה שאותם השייריים אסורין באכילה יזח כדמשמע לשנא דוהנותרת מן המנחה יאכלנו וכו' דכי לא ניתותר יאן (כלום) [כלומר] (ש חסכרו השייריים לא אכלו כהנים:
הא מניא מסלתה יא) ועוד נראה למורי רבי כיון דחזוין דוהנותרת משמע דלרץ שיהא ניתותר כמו כן אית לן למימר דוהנשאר רואה לומר שזרץ שיהא נשאר דאין לחלק צנייהן כי הלשון שזו וא"ת מאי האי דמייתי האי קרא דמסלתה ומשמנה איבעי ליה לציטוי קרא דמן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה ובפ"ק דמנחות (דף ט:.) מלרץ מלריויהו חד למנחה שחסרה קודם קמינא וחד לשיריים שחסרו צין קמינא להקטרה ומשמע התם דממן המנחה נפקא לן שיריים שחסרו וא"כ איבעי ליה לציטוי מן המנחה דהא הכא מיירי צבי האי גוונא וי"ל דלא דק הש"ס כולי האי לציטוי מן המנחה וחדא מתרי נקט וכמו יא^ל ועוד הוא ועוד נראה למורי שימיה דאי לא האי קרא מסלתה ומשמנה דנפקא לן מיניה מנחה שחסרה קודם קמינא לא הוה דרשינן ממן המנחה לשיריים שחסרו צין קמינא להקטרה אלא בתר דכתיב מסלתה דמשמע דבעינן בשעת קמינא שמהא המנחה שלימה אז דרשינן מן המנחה לשיריים יא^ל דמשמע מן המנחה שהיתה כבר כלומר שיהיה שלימה בשעת קמינא ולכן מייתי קרא דמסלתה אף לשיריים שחסרו (ט צין קמינא להקטרה ו משני התם כתיב והותר קרא ימירא הוא דהא ודאי לאו דליכא שיריים שהרי כתיב וקמן מלא קומנו והקטיר נא) (אינה כל המנחה קיימת) רק הקומץ שהוא מקטיר וא"כ דקרא ימירא הוא לית לן למימר שאם ניתותר נא הכא כתיב והנשאר ולא מייתר דלרץ לומר יא^ל שיש שיריים בדם ולא היה מכולו ולא אמא לומר דהיית חטאת תלוי במיאי כלומר שיהא מיאי מעכב:

חטאת העוף פרק שני מעילה

רבי מאיר אומר מטמא את הקדש. דהוא שני ומשוי לקדש שלישי:
וחכ"א כסם שפוסל בו.
אבל טמוי לא מטמא והיינו כמתמיזין:
אמר רבא נאבא שאול נמי דלמר תחלה לקדש דקעביד לקדש שני מיתרלא נמי מתני' דודאי טבול יוס מדאורייתא פוסל ואינו מטמא ורבנן עשו מעלה בקדשים דהוה טבול יוס תחלה לקדש דהו כי אוכל ראשון ועושה שני ומתני' בדאורייתא קמי דאינו אלא פוסל:
לר"מ.
נמי מיתרלא מתני' דהאי דקאמר מטמא את הקדש דעביד ליה שלישי (י ופוסל את התרומה (ט מדרבנן אבל מדאורייתא אינו אלא פוסל מאחר שטבול:
ורבנן.
דלמרי כסם שפוסל וכו' ולא למרי דמטמא קסברי כיון דטבול קלשא ליה טומאה דפסול משוי ולא טמא:
הא איסורא איכא. כלומר איסור אכילה:
ואמאי לא **ממונא דכהנים** הוא. מאחר שהוזה דמה שהותרה להם באכילה:
א"ר חנינא לויאל לאפוקיה מירי מעילה לאו צת אכילה היא כדלמרינן בסוף פירקין) אבל לאכילה לא מרלה (ז הא הוזה נהי דמהניא לאפוקיה מידי מעילה אבל להמיר היונא באכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו צת אכילה היא:
אמר רב הונא **אמר רב מיאי דחטאת העוף.**
דכתיב והנשאר בדם ימנא לאחר הוזה ימנא:
אינו מעכב דכיון דהוזה אע"פ שלל מילה נעשית מצותו וילא מידי מעילה וחיביין עליו משום נותר) וטמא וילא נמי ידי חובתו דלוינו מעכב הכפרה:
דמי רב הוזה **דמה.**
דמדקמינן במתמיזין גבי חטאת העוף הוזה דמה ולא קמני מינא דמה אלמא ס"ל למנא דמתני' דהוזה עיקר ומיאי לא מעכב:
ורב ארא בר אבהא **אמר משמיה דרב מיאי מעכב.**
דלא יאל ידי חובתו ולא נתכפר ולא הוקבע החטאת בפגולה וותר וטמא אע"פ שהוזה עד דעביד מיאי:
וסני (ז **רב מינא דמה.**
במתני' גבי חטאת העוף מינא דמה ולא קמני הוזה דמה דס"ל דמיאי נמי עיקר מצוה הויא ומעכב:
בשלמא **לרב ארא היינו דכתיב והנשאר בדם ימנא** אל יוס **המונא** וגו'. דההוא דנשאר אחר הוזה דהיינו מיאי איקרי חטאת אלמא דשייריים דהיינו מיאי מעכב:
אלא לרב הונא. דלמר מיאי לא מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכתיב והנשאר (י) יא:
להכי כתיב והנשאר לדקנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. כלומר אם נשאר מן הדס מצוה לעשות מיאי אבל אם לא נשאר לא מעכב דמיאי אינו מעכב:
ומאי טמאס היא. לאו דקדא צעית למימר דלוינשאר ימנא קאי דליהוי משמע דבשיריים דהיינו מיאי הוי עיקר חטאת דמיאי מעכב:
אלא ארישיה דקרא קאי. אוהוה מדרס (י החטאת באכצצו חטאת היא לומר דהוזה מעכבת ולא מיאי:
ה"ג שאם יניסור. שכשקמן את המנחה אם ניתותר דליכא שיריים למצוה שפיר ואס לא ניתותר שאם חסרו שיריים צין קמינא להקטרה יא לית לן צה:
ויז סימא **הני נמי.**
שיריים לא מעכבין וההניא מסלתה ומשמנה דמי למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סלתה ושמנה קיים ואפליי שיריים דהכי משמע מסלתה מן הסלת שהיה בשעת קמינא שהיה כולו אלמא דחסרון (ט שיריים מעכב י (ט) (צבי שיריים נמי יז אמרין דחסרון שיריים מעכב) והיכי אמרין שאם לא ניתותר לא מעכב:
למרי

נעשית מצותו וילא מידי מעילה וחיביין עליו משום נותר) וטמא וילא נמי ידי חובתו דלוינו מעכב הכפרה:
דמי רב הוזה **דמה.**
דמדקמינן במתמיזין גבי חטאת העוף הוזה דמה ולא קמני מינא דמה אלמא ס"ל למנא דמתני' דהוזה עיקר ומיאי לא מעכב:
ורב ארא בר אבהא **אמר משמיה דרב מיאי מעכב.**
דלא יאל ידי חובתו ולא נתכפר ולא הוקבע החטאת בפגולה וותר וטמא אע"פ שהוזה עד דעביד מיאי:
וסני (ז **רב מינא דמה.**
במתני' גבי חטאת העוף מינא דמה ולא קמני הוזה דמה דס"ל דמיאי נמי עיקר מצוה הויא ומעכב:
בשלמא **לרב ארא היינו דכתיב והנשאר בדם ימנא** אל יוס **המונא** וגו'. דההוא דנשאר אחר הוזה דהיינו מיאי איקרי חטאת אלמא דשייריים דהיינו מיאי מעכב:
אלא לרב הונא. דלמר מיאי לא מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכתיב והנשאר (י) יא:
להכי כתיב והנשאר לדקנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. כלומר אם נשאר מן הדס מצוה לעשות מיאי אבל אם לא נשאר לא מעכב דמיאי אינו מעכב:
ומאי טמאס היא. לאו דקדא צעית למימר דלוינשאר ימנא קאי דליהוי משמע דבשיריים דהיינו מיאי הוי עיקר חטאת דמיאי מעכב:
אלא ארישיה דקרא קאי. אוהוה מדרס (י החטאת באכצצו חטאת היא לומר דהוזה מעכבת ולא מיאי:
ה"ג שאם יניסור. שכשקמן את המנחה אם ניתותר דליכא שיריים למצוה שפיר ואס לא ניתותר שאם חסרו שיריים צין קמינא להקטרה יא לית לן צה:
ויז סימא **הני נמי.**
שיריים לא מעכבין וההניא מסלתה ומשמנה דמי למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סלתה ושמנה קיים ואפליי שיריים דהכי משמע מסלתה מן הסלת שהיה בשעת קמינא שהיה כולו אלמא דחסרון (ט שיריים מעכב י (ט) (צבי שיריים נמי יז אמרין דחסרון שיריים מעכב) והיכי אמרין שאם לא ניתותר לא מעכב:
למרי

נעשית מצותו וילא מידי מעילה וחיביין עליו משום נותר) וטמא וילא נמי ידי חובתו דלוינו מעכב הכפרה:
דמי רב הוזה **דמה.**
דמדקמינן במתמיזין גבי חטאת העוף הוזה דמה ולא קמני מינא דמה אלמא ס"ל למנא דמתני' דהוזה עיקר ומיאי לא מעכב:
ורב ארא בר אבהא **אמר משמיה דרב מיאי מעכב.**
דלא יאל ידי חובתו ולא נתכפר ולא הוקבע החטאת בפגולה וותר וטמא אע"פ שהוזה עד דעביד מיאי:
וסני (ז **רב מינא דמה.**
במתני' גבי חטאת העוף מינא דמה ולא קמני הוזה דמה דס"ל דמיאי נמי עיקר מצוה הויא ומעכב:
בשלמא **לרב ארא היינו דכתיב והנשאר בדם ימנא** אל יוס **המונא** וגו'. דההוא דנשאר אחר הוזה דהיינו מיאי איקרי חטאת אלמא דשייריים דהיינו מיאי מעכב:
אלא לרב הונא. דלמר מיאי לא מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכתיב והנשאר (י) יא:
להכי כתיב והנשאר לדקנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. כלומר אם נשאר מן הדס מצוה לעשות מיאי אבל אם לא נשאר לא מעכב דמיאי אינו מעכב:
ומאי טמאס היא. לאו דקדא צעית למימר דלוינשאר ימנא קאי דליהוי משמע דבשיריים דהיינו מיאי הוי עיקר חטאת דמיאי מעכב:
אלא ארישיה דקרא קאי. אוהוה מדרס (י החטאת באכצצו חטאת היא לומר דהוזה מעכבת ולא מיאי:
ה"ג שאם יניסור. שכשקמן את המנחה אם ניתותר דליכא שיריים למצוה שפיר ואס לא ניתותר שאם חסרו שיריים צין קמינא להקטרה יא לית לן צה:
ויז סימא **הני נמי.**
שיריים לא מעכבין וההניא מסלתה ומשמנה דמי למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סלתה ושמנה קיים ואפליי שיריים דהכי משמע מסלתה מן הסלת שהיה בשעת קמינא שהיה כולו אלמא דחסרון (ט שיריים מעכב י (ט) (צבי שיריים נמי יז אמרין דחסרון שיריים מעכב) והיכי אמרין שאם לא ניתותר לא מעכב:
למרי

חנינא לירצא. כגון שיצא ור' עקיבא היא דאמר וריקה מועלת לירצא לאפוקיה מירי מעילה אבל לאו בת אכילה כדאמרין לעיל בסיופא דפירקין אבל לאכילה לא מרצה והא הוזה נמי נפקא מירי מעילה אבל להתיר יוצא לאכילה לא מחניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא:
מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר בדם ימצא אינו מעכב דכיון מיצה אלמא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב:
ורב ארא בר אבהא אמר משמיה דרב דמיצוי חטאת מעכב:
בשלמא לרב מיצה אלאא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב:
ואם איצטריך למיכתב והנשאר להכי לכיתנא דבי ר' ישמעאל אצמנה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדרס החטאת באכצצו חטאת היא לומר דהוזה מעכבא ולא מאחר שהוזה דמה:
א"ר

חנינא לירצא. כגון שיצא ור' עקיבא היא דאמר וריקה מועלת לירצא לאפוקיה מירי מעילה אבל לאו בת אכילה כדאמרין לעיל בסיופא דפירקין אבל לאכילה לא מרצה והא הוזה נמי נפקא מירי מעילה אבל להתיר יוצא לאכילה לא מחניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא:
מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר בדם ימצא אינו מעכב דכיון מיצה אלמא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב:
ורב ארא בר אבהא אמר משמיה דרב דמיצוי חטאת מעכב:
בשלמא לרב מיצה אלאא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב:
ואם איצטריך למיכתב והנשאר להכי לכיתנא דבי ר' ישמעאל אצמנה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדרס החטאת באכצצו חטאת היא לומר דהוזה מעכבא ולא מאחר שהוזה דמה:
א"ר

מסורת הש"ס

א (לעיל ז:.) צ ג זבחים סה:
א משמיה דרב ז"ק (ד) ופוסל מדרבנן אבל רש"י, (ס) [נ"א], (ו) [משום שניטולתורש"ש,י,י,י] רבנמתי' גבי ז"ק, (ח) חטאת קאי חטאת היא. ז"ק, (ט) שיריים נמי אמרין דחמיון גופא מעכב כלומר דבשיריים גופא נמי אמרין דחמיון מעכב והיכי אמרין סי' וביה צ"י. ז"ק, (י) רש"ק מ"ז, (כ) לפסול עד אחד כי ז"ק, (ג) ז"ק, (ח) ע"י פגים ולבונה רביעי בקודש דלאורייתא ואבא שאול הכי ס"ל וא"ת לרבא היכי קאמר דילמא כי ז"ק, (ג) רש"ק מ"ז, (ס) פירוש דמירי בינא דס והכלש של עוף קרי כלא דס. רש"ק, (ט) קבל ואח"כ ז"ק, (ס) מן שאל וחמך כל מה שאל עד שהגיע לפגם שאין וכו' ז"ק ויומר יז להגיד מן שאל ינא כולו ואמי שפיר גי' מוס' שלמינו וע' זבחים שם, (ג) ז"ק מ"ז, (ק) שמוניות ומני כד הוזה כי הרי"א ז"ק, (ר) שחסרו מןשיריים לא יאכלנו כהנים הס"ד ואח"כ ד"ה ואל. ז"ק, (ס) צין קמינא להקטרה הס"ד ואח"כ ד"ה כהנים כמי והותרו יז וע' בבב"ק, ז"ק, (א) אינה קאי אבל המנחה רק הקומץ, ז"ק,

הגהות הב"ח

א (גבי אמר רבא נאבא שאול נמי מעלה:
(ב) רש"י ד"ה לר"מ נמי וכו' את המנחה היינו מדרבנן:
א) ד"ה אמר ר' חנינא וכו' כדלמרינן לעיל הס"ד ואח"כ מ"ה דלאו צת אכילה:
ד) ד"ה אלא לרב הונא וכו' והנשאר ומשני להכי כתיב כ"ל והד"א:
(ה) ד"ה וזי מנמא וטי' שיריים מעכב. גבי שירי דם נמי אמרין דחסרון מעכב והיכי אמרת שם:

רבינו גרשום

אמר רבא לאבא שאול. שאמר נמי דקאמר תחילה לקדש דקעביד קדש ראשון מיתרצא מתניתין דודאי טבול יוס מדאורייתא אינו אלא פוסל ורבנן עבדו מעלה והתורא בקדשים דעביד תחילה לקדש ולרבי מאיר. נמי מיתרצא מתניתין דהאי דקאמר מטמא את הקדש מדרבנן קאמר דמעה עבדו בקדשים. וקסבר ר' מאיר עבדו רבנן טבול יוס בקדשים כאוכל שני מה אוכל שני מטמא את הקדש להיות שלישי והשלישי בקדש טמא והרביעי פסול. ופוסל את התרומה כדנזן והשלישי בתרומה פסול אף טבול יוס נמי מטמא את הקדש ופוסל את התרומה אבל מדאוריית' אינו אלא פוסל מאחר שטבול:
ולרבנן דאמרי. כשם שפוסל ולא אמרי דמטמי קסברי כיון דטבל קלישא טומאתו ופסול משוי ולא טמא:
הא איסורא איכא. כלומר איסור אכילה. ואמאי הא ממונא דכהנים הוא. מאחר שהוזה דמה:
א"ר

חנינא לירצא. כגון שיצא ור' עקיבא היא דאמר וריקה מועלת לירצא לאפוקיה מירי מעילה אבל לאו בת אכילה כדאמרין לעיל בסיופא דפירקין אבל לאכילה לא מרצה והא הוזה נמי נפקא מירי מעילה אבל להתיר יוצא לאכילה לא מחניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא:
מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר בדם ימצא אינו מעכב דכיון מיצה אלמא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב:
ורב ארא בר אבהא אמר משמיה דרב דמיצוי חטאת מעכב:
בשלמא לרב מיצה אלאא דסבירא ליה נמי דמיצוי לא מעכב:
ואם איצטריך למיכתב והנשאר להכי לכיתנא דבי ר' ישמעאל אצמנה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדרס החטאת באכצצו חטאת היא לומר דהוזה מעכבא ולא מאחר שהוזה דמה:
א"ר